

En skräcknovell, där vi möter två vänner som en försommarnatt sitter och samtalar om allt möjligt i en liten fritidsstuga vid havet.

Ett möte med det övernaturliga

En skräckhistoria. Av Kaj Bernhard Genell 2019.

Senvårkvällen hade sänkt sitt gryende mörker över min lilla bungalow. Denna låg ensligt i havsbandet, på en äng i en liten dal, närmast en bergsklyfta, ömsint skyddad av en dunge jättelika Contortatallar.

Jag och min vän Leiris satt i soffgruppen i den rymliga storstugan och såg genom de två stora perspektivfönstren ut över upprörda havet, där det tidvis glimmade av en måne, som vänligt tittat fram bland de molntrasor som drev över den blygrå skyn. Två måsar satt på räcket på altanen och pratade artigt med varann, just som Leiris och jag, medan fjäderdräkten ömsom slets helt upp, ömsom lades slätt intill över deras ryggar. Det var väldigt blött utanför efter vårregnet. Regnet hade också skapat hordvis med små

droppar, som satt på fönsterglasat till den ganska nybyggda stugan och det kom den nattliga vyn med den böljande Nordsjön utanför rutorna att anta ett splittrat, schatterat och nästan koppärrigt utseende.

De båda måsarna tycktes efter en stund vända sin uppmärksamhet mot oss och snart satt de i blåsten och den allt kallare vårskymningen därute och glodde alltmer stint mot oss, ungefär som om de försökte förhäxa oss. Deras ögon syntes i detta förehavande svarta som nypolerat kol.

Leieris' ansikte, finskuret under det kortklippta ljusa håret, var halvt upplyst och endast av den gamla Strindbergslampa i mässing som stod framför oss på det låga soffbordet som vi hade emellan oss. Han lutade sig tillbaka i den, med en gigantisk ljusrosa kudde försedda, stora IKEA-korgstolen och svepte filten om benen, då det verkligen var ovanligt kyligt också inomhus denna kväll. Kanske skulle det bli minusgrader i natt. Vinden slet bitskt då och då i de enkla takpannorna på det låga enplanshuset, som inte alls tyckte om att stå här i skärgårdsmiljön, men som tycktes vara mer ritat och byggt för att stillsamt stå invid en skyddad åker i inlandet.

”Lite kaffe?” undrade jag men lätt röst, sittande i en identisk korgstol som den som Leiris satt i. Det knarrade hemtrevligt av bambu. Man måste förjaga det kulna med Nordsströms kaffe, som vi ju brukade dricka tillsammans med chokladbisquits.

Leiris ansikte var denna kväll som en sluten mask. Egentligen visste jag nästan ingenting om Leiris. Det var ju faktiskt, i sig, egendomligt eftersom vi hade talat så mycket med varandra under de senaste två åren. Ja, nästan varje vecka hade vi haft intensiva konversationer på tu man hand om etik och miljö. Men kanske var det just det, att vi båda varit så in i norden uppslukade av våra viktiga ämnen, att vi försummat att tala om våra mer omedelbara problem , om våra djupare känslor och vårt existentiella hopp och vår förtvivlan. Kanske var det nu dags för något av detta att segla upp och etablera sig i vårt förhållande? I alla fall var det vad den långa tystnaden skvallrade om, den tystnad som Leiris – efter att han kastat en hastig blick på mitt ansikte över kaffekoppen - nu bröt, sedan han också avvärjande viftat bort den lilla kaffekanna av blankt stål jag höjt intill hans keramikmugg. Muggen var blå.

”Jo, En tanke bara, sa Leiris,” som jag nyss fått och är oroad av, och som inte alls har att göra med vårt projekt....”

”Låter intressant,” sa jag. (Det var sådana saker vi ofta sa till varann, ty vi var goda vänner, vi var generösa och vi önskade båda att ta väl vara på livet...)

Leiris glodde med sina små grå, helt överdådigt skarpsinniga ögon ut i natten, genom den blöta glasrutan, över räcket med måsarna och ut mot västerhavet, där vågorna nu slets i stycken av sin egen flykt, tycktes dansa och dö i en slags fåfäng vaggning, vädjande om en barmhärtig dröm och en dröm i en vila någonstans ifrån. Men ingen lättnad syntes komma från himlen. Endast en kall stötvis nordvästan.

”Jo, ” sa Leiris, tänk om det är så Att vissa saker existerar, och existerar, åtminstone delvis, i den formidabla illistigheten, att de i ett osynliga DNA har metoden att helt söka undvika att detekteras av den mänskliga vetenskapliga metoden?

”Hur då?” sa jag enkelt, delvis för att jag faktiskt inte riktigt förstod.

”Jo,” sade Leiris enkelt. ”Förlåt att jag uttycker mig så slarvigt. Jag menar, för att vara mer tydlig, att det ju inte är helt omöjligt, att det evolutionärt i det oändliga universum länge kunnat gynna en viss art av existenser, om dessa, genom talrika civilisationer och genom eoner av tid, successivt kunnat utvecklats till,

att helt undvika att göras synliga av den vetenskapliga metoden, eftersom nu mänskliga civilisationer av hävd och för att det gynnar deras framväxt i ett i ett tenderar att framhäva just DEN METODEN som nyckeln till kunskap....”

”Aha” sa jag, i ett vips mer fascinerad.

Nu blev det plötsligt mörkare och mörkare ut över havet. In genom springorna i fönstret trängde likaså plötsligt en vass doft av härsken och av blommande tång och nyss fångad och rutten sill. Det knäppte och krängde i husvirket och den trygga halvmånen försvann ute över Nordsjön, medan vi båda som i en syn kunde iaktta hur en gammal trampångare stävade norröver in bland öarna ganska centralt i vårt synfält, upplyst av diverse lanternor i mast, för och akter samt med ljuset tänt i några ventiler under däck.

Leiris sneglade åt mitt håll.

”Du förstår väl vad det innebär?” frågade han, både ominöst, dolskt och nära nog profetiskt också.

”Jo jo”, sa jag, ”men visst vore alldeles det osannolikt, att något skulle göra sig den väldiga omvägen att skydda sin existens genom att så att säga tillverka en sköld mot människans, eller för den delen varje högre intelligens’, vetenskapliga metod?”

”Visst, jag håller med.” sa Leiris. ”Osannolikt. Helt osannolikt. Men ack så smart! Och oväntat.”

Ute tornade sig nu några meter i en väldig fart nedanför huset jag ägde och älskade, vågorna upp, och himlen mörknade med detsamma i gröngrått, månen försvann och med den även vyn med fartyget samt de både måsarna, som faktiskt skrek högt, som av smärta, när de lyfte från det slippriga räcket och sen som med ett trollslag försvann i mörkret. Nu började det återigen regna starkare, och denna gång var regnet massivt, och ingen lek, ja faktiskt nära nog i spikform och det tycktes dessutom vara svartare än något annat regn jag sett, som om det regnade olja, fast det nog till största delen var vatten.

”Du menar, att något finns därute som hela tiden skrattar åt den vetenskapliga metoden, och som kan ha allt möjligt fuffens för sig, bara för att vi nu är så inkörda i att tro, att allting kan detekteras av den vetenskapliga metoden, av mänsklig observation och av kontrollerade försök?”

Leiris grep om den lilla garanterat blyfria, blå muggen och tömde i ett svep återstoden av det halvljumma kaffet. Hans intelligent och rörliga ansikte sprack upp i ett leende.

”Ja, det är otroligt!” nästan skrek han. ”Att

jag inte har tänkt på det förut!!” Han slog näven i krogstolens armstöd upprepade gånger.

”Det är väl inte så konstigt” sa jag lugnande, i det jag åter försökte få syn på fartyget som förut rullat så bekvämt därute inför våra ögon, men som nu försvunnit i det allmänna regnet, ”det har ju ingen annan heller tänkt på, - så vitt jag vet...”

”Det är så listigt! Ty vad innebär det? Jo att någonting smyger omkring i existensen, och att någonting just nu kanske sitter på din axel och på min axel, och skrattar åt våra simpla försök att få grepp om vad det är som skapar och styr våra liv, i grunden. Och medan vi famlar bland våra teorier om universum och om evolutionen, så har detta osynliga, gäckande väsen hela tiden koll på allt som händer, har nycklarna i sin hand, så att säga, som de hela tiden i sin för oss hemliga dimension går omkring och skramlar med, trots att vi inte kan höra minst pling ifrån dessa nycklar!!” Nu syntes i ett slag nästan ingenting utanför fönstret längre och när jag reste mig och gick fram de få stegen mot fönstret för att söka urskilja något, så kunde jag genom rutorna enbart se några stora vajande, gnällande sjok i form av de bågnande jättetallar, som stod på båda sidor av utsikten mot havet från min

sjötomt sett. Kanske de höll på att falla, nu när vinden tog i?

”Det var väldigt vad det friskar i.” sa nu också Leiris, som alltså, åtminstone momentant, släppte sitt metafysiska grubbel och teoretiserande. Som det syntes i alla fall.

”Ja herregud, nu tar stormen verkligen tag. Se på vågorna!” ropade jag till svar i oväsendet och knäppte min manchesterkavaj och slätade till mustaschen.

Vågorna tycktes nu komma närmare i mörkret och vi hörde nu, hur de plötsligt dessutom började slå upp mot den lilla sjöaltanen och det skvätte redan i väldiga drev starkt upp mot de stora glasrutorna.

”Så här skall det väl inte blåsa?!” sa jag, medan jag reste mig och kastade min lilla filt, som var grön och av fleece, dekorerad med svarta katter. Jag gick bak i storstugan för att hitta kontakten till taklampan, när vinden så kraftigt grabbade tag i huset att detta med ett gigantsikt ”SCHKREEEEK” flyttade sig väl en halvmeter inåt land.

Möblerna kastades omkring, glaset i rutorna splittrades till småskärvor, taket bågnade neråt mot köket till och elektriciteten försvann helt.

Efter vindstöten satt vi nu flämtande i våra korgstolar i blåsten i den brädhög som varit mitt fina fritidshus, den bungalow jag alltid

sedan barndomen drömt om och som varit min lilla arbetslya under senare år.

”Se vad du förstört!!” skrek jag nu, vansinnig av ilska, åt Leiris, som, blödande i huvudet från ett krossår av flygande fönsterglas höll om detta huvud och baddade det med sin näsduk.

”Ja, det är sannerligen smart, du!” ropade Leiris tillbaka i blåsten och oljudet. ”Se, hur det försöker MÖRDA oss nu också!”

”Ja, det tror fan det!!” skrek jag och letade i mitt minne efter den plats jag senast gömt min pistol. Var det inte i alkoven, eller hade jag den i rocken i tamburen...?, ”varför skulle du nu nödvändigtvis rota i tillvarons hemligheter, din fåfänga jubelidiot!?”

Leiris rusade, vansinnigt skrattande omkring i bråten bland trasiga inventarier, dyblöt av regnet som piskade in i den skadade bungalowen, där det nu i mörkret släppts loss ett inferno och ett hiskeligt oväsen. Det lät högt från himlen, från havet och från träd som bröts loss från den lilla kustremsan. Det rasslade av lösa stenar. Ett tordön, om man säger så!

Min bil stod dock – liten och käck - kvar på baksidan, såg jag i en glimt från köksfönstret, som även den nu slitits upp och stod och smällde i den vaggande byggnaden.

”Bilen! Vi tar bilen!” sa jag och rusade i detsamma mot den dörr i köket som ledde ut mot baksidan och den mot den lilla av murgrönejalusier inhägnade parkeringsplatsen. Leiris tog tag i en rock som hängde i hallen och rusade efter mig. Jag tog tag i min trenchcoat.

Väl ute invid bilen såg vi nu hela katastrofen. Mitt hus var utan tak, flera träd hade fallit, den mesta växligheten borta och man kunde inte ta sig med nån bil någonstans. Tallar låg över vägen och regnet piskade våra kroppar och ansikten, medan himlen formligen röt och gormade ovan oss, och de jättelika svarta molnen skred oupphörligen, som i en jättelik himlafors, in över land. En syn jag aldrig sett förut, nånsin och väl aldrig skulle komma att se igen. Molnen hade stora jättehänders form och man hörde överallt, och nära nog i mörket på en själv, hur hela världen skakade i fogarna.

”Sånt jävla liv, bara för att man framlägger en teori!” ropade nu Leiris gällt och med viss förbittring in i mitt öra, medan vi lutade oss mot den nu meningslösa bilen, en grön Audi.

”Ta tillbaks teorin då!” skrikflämtade jag, vacklande fram och dräglande, och gned med vänster handflata mitt vänsterben som skadats på något vis i flykten.

”Det kan man väl inte göra!” skrek Leiris tillbaka – ännu högre - medan han försökte knäppa rocken och strök vatten från det blodiga ansiktet. Stormen syntes inte visa något som helst tecken på att avta. Snarare då tvärtom.

”Det kan man väl!!” hojtade jag. Sen tänkte jag i mitt stilla sinne, att bara jag nu kunde få tyst på Leiris, och för evigt, så skulle måhända allt återgå till det normala.

Ja, kanske var det så, att om jag nu bara kunde avlägsna Leiris från existensen, så skulle de osynliga, odetekterbara makterna lugna sig. Men nästan omedelbart slog det mig att det inte spelade så stor roll om Leiris var borta. Ty nu visste ju inte bara Leiris hur det låg till, men ... även jag.

Alltså var nu hoppet ute.

Jag sjönk ner i det blöta gräset invid bilen.

Leiris tittade på mig.

”Vad är det?” frågade han medlidsamt.

”Man vet alltså aldrig hur slutet skall se ut?” sa jag ömkligt, medan jag tänkte på, att man kanske som individ hade något slags ansvar här...

Om jag tog upp revolvern och nu sköt Leiris, och om jag därefter sköt mig själv, så skulle kanske hela denna storm lugna sig och så

lämna resten av världen ifred, åtminstone tills någon annan människa som var av Leiris' geni, åter kom upp med det formidabla avslöjandet. Kanske kunde jag så att säga ge världen och dess bebyggare respit?

Jag kramade nu i fickan skjutvapnet med min högra hand samt osäkrade det.

”Asch, ta dig samman!” skrek Leiris och lyfte upp mig från marken. ”Du är väl inte VIDSKEPLIG heller!?!?”

I samma stund avtog nu regnet som genom ett trollslag, och månen syntes återigen, lika halv och på nytt glimmande, och efter en kvart eller tjuga minuter så kunde vi lugnt i natten, under just denna månens trygga sken, gå omkring i bråten i skärgårdsträdgården och sparka på bitar av den forna träfodringen och inspektera förödelsen efter den vildsinta stormen.

”En sån storm!” sa Leiris skrattande, pekande på de hopvridna resterna av skorstenen av rödmönjad bleckplåt, som låg intill oss på gräsmattan. Han hade nu till sist ordnat med ett bandage om sitt huvud.

”Ja, det är väl klimatförändringarna...” sa jag, och blickade ut mot havet, där det stora fartyget syntes ha lagt sig vid ankar mitt i bukten, samt hissat diverse lanternor i rår och

längs däck, samt till och med ordnat med ett flaggspel från för till akter. Jag gned min ömmande nacke.

En fiskmåså gick tyst på stela, friska ben bredvid oss och stirrade intermittent upp i våra respektive bleka ansikten för att nyfiket, och med viss förnämhet, kunna notera hur dödsskräcken långsamt och trevande tycktes försvinna från oss och hur vi med försiktiga leenden sökte återta vår mänskliga värdighet.

Jag säkrade den sanslöst oformliga pistolen och lät denna sjunka ner genom hålet i rockfodret på den gamla trenchcoaten och brast sen ut i en slags skrattande gråt som kom mig att skaka i hela min kropp.

Kaj Bernh. Genell 2019

Copyright Kaj Bernh. Genell 2019.